

Βαρῶσια 10 Σεπτεμβρίου 1946

Αγαπητή Δ/νίς Παντελίτσα,

Όταν σε κάποιες στιγμές της ανθρώπινης σκέψης ο νους σταματάει μπροστά στο Σήμερα για ν' αναδράμει σκεπτικά στο Χθες, ξεχνά μια μια όλες τες λύπες και τες απογοητεύσεις του παρελθόντος για ν' αναπλάση νοσταλγικά τες χαρμόσυνές του στιγμές. Σκιρτά τότε άδολα άδολης χαράς συναισθήματα η ανθρώπινη καρδιά, μπροστά στη μνημοσύνη αυτή που γεννά άθελα βαθειά μελαγχολικές σκέψεις θλιβερό απομεινάρι κάθε ευγενικά ωραίας στιγμής.

Και είναι η ψυχολογικά αυθόρμητη αυτή ψυχική αίσθησις της λύπης τόσο πιο έντονη όσο πιο χαρμόσυνος, πιο ευχάριστες ήσαν οι στιγμές αυτές, στιγμές που οφείλονται στην ενδόμυχα βαθύτερη αλληλοκατανόηση των προσώπων που τες έζησαν και τες δημιούργησαν.

Δεν ξαίρω γιατί ολονών σας η συναναστροφή πλάθει μέσα μου ένα ξεχωριστό κόσμο που σπάει τα δεσμά μιας απλά πρόσκαιρης γνωριμίας για να θεμελιώση ένα ολόκληρο κόσμο ακατάλυτων φιλικών δεσμών που προβάλλει και θα προβάλλει μέσα στο βουβό συγκύλισμα του χρόνου τόσο πιο μεγάλος όσο πιο σύντομος ήταν.

Χαράζοντας όμως τες γραμμές αυτές, μελαγχολικό θυμίαμα προς στον ιερό βωμό μιας άσβητης θύμησης, σταματώ αδυνατώντας να προχωρήσω περισσότερο στην συνέχεια της έκφρασης ενός συναισθήματος που δεν αποδίδεται με λόγια γιατί είναι βουβό, όπως ακριβώς σιωπηλές είναι οι μεγάλες αδελφικές φιλίες που συνδέουν μυστηριακά μεγάλες ψυχές, εκείνες δηλ. που έχουν την δύναμη να νοιώσουν και να πονέσουν.

Μέσα λοιπόν από την θολή μνημοσύνη του χθες θα προβάλλουν σαν ζωηρές αναλαμπές αρμονικής ψυχικής ενατένησης προς τη συμβολική ψυχή ενός Δάμωνα και ενός Φειντία, η δική σας συντροφιά, που θα μείνη βαθειά χαραγμένη στην καρδιά μου, όπως εκείνη του αδελφού σας και όλης γενικά της παρέας μας.

Ελπίζω δε πως σύντομα θα έχομεν την ευκαιρία
να ξαναζωντανέψουμε τες στιγμές που ζουν και
θα ζουν παντοτινά στην καρδιά.

Με αδελφικήν αγάπην.

Κυριάκος.
10/9/46

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΣΣΗ